

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienioną dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu państwa członkowskiego, które uniemożliwia podatnikowi mającemu siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego odliczenie podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego w tym państwie członkowskim od usług świadczonych przez podatników z siedzibą w innych państwach członkowskich i wykorzystanych do świadczenia usług w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby tego podatnika, z tego względu, że ów podatnik jest zidentyfikowany do celów podatku od wartości dodanej na podstawie jednej z dwóch alternatyw, o których mowa w art. 214 ust. 1 lit. d) i e) dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2009/162. Natomiast art. 168 lit. a) i art. 169 lit. a) dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2009/162, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, które uniemożliwia podatnikowi – mającemu siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego i korzystającemu tam ze zwolnienia z podatku – skorzystanie z prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego w tym państwie od usług świadczonych przez podatników mających siedzibę w innych państwach członkowskich i wykorzystanych do świadczenia usług w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby tego podatnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González / Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

(Sprawa C-547/16) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Artykuł 101 TFUE — Porozumienia między przedsiębiorstwami — Stosunki handlowe pomiędzy podmiotami prowadzącymi stacje paliw a przedsiębiorstwami paliwowymi — Długoterminowa umowa o wyłączną dostawę paliw — Decyzja, w której Komisja Europejska uznaje zobowiązania zaproponowane przez przedsiębiorstwo za wiążące — Stopień związania sądów krajowych wydaną przez Komisję decyzją w sprawie zobowiązań — Artykuł 9 ust. 1 i art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003]

(2018/C 022/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González

Strona pozwana: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

Sentencja

Artykuł 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101] i [102 TFUE] należy interpretować w ten sposób, że wydana zgodnie z art. 9 ust. 1 tego rozporządzenia decyzja Komisji Europejskiej w sprawie zobowiązań odnoszących się do określonych porozumień zawartych między przedsiębiorstwami nie stoi na przeszkodzie przeprowadzeniu przez sądy krajowe analizy tych właśnie porozumień pod kątem ich zgodności z regułami konkurencji oraz ewentualnemu stwierdzeniu ich nieważności na podstawie art. 101 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.